

ZPRAVODAJ

města Hranic a lázní Teplíc n. B.

Miroslav Laštovica: Z díla Jaroslava Štěpána

PROSINEC 1974

Z MĚSTSKÉHO NÁRODNÍHO VÝBORU V HRANICÍCH

Na podporu splnění celoměstského závazku proběhly v měsíci říjnu 1974 v Hranicích **směny národní fronty**. Zúčastnilo se jich celkem 3.621 brigádníků, z toho bylo z řad mládeže 2.758 osob. Účastníci odpracovali celkem 20.630 brigádnických hodin, z toho mladí vykazali 10.840 hodin. Celkem bylo vytvořeno dílo v hodnotě 526.487 Kčs.

Do konce měsíce října 1974 byl celoměstský závazek překročen na 106,7 proc., když bylo už celkem od počátku roku vytvořeno dílo v hodnotě 9,889.756 Kčs.

—★—

Po provedení potřebných přípravných prací zahájili 8. listopadu 1974 pracovníci n. p. Pozemní stavby **montáž prvních panelů na stavbě tří osmipodlažních bloků v sídlišti Slavia I. ve třídě I. máje**. Při zahájení prací byli přítomni představitelé MěstNV, předseda Miloslav Pavelka a místopředseda Adolf Peneš, vedoucí odboru výstavby MěstNV ing. Fr. Šedivý, předseda ZV ROH n. p. Pozemní stavby Přerov s. Holub. Při této příležitosti vyhlásili pracovníci n. p. Pozemní stavby na počest 57. výročí VŘSR závazek, že stavba bude provedena v termínu a ve vzorné kvalitě jako příspěvek k splnění volebního programu Národní fronty v Hranicích. Záměrem pracovníků n. p. Pozemní stavby je, že při plynulém přísunu panelů smontují jedno podlaží denně.

—★—

V důsledku uvolnění tří volebních obvodů MěstNV v Hranicích komaly se dne 9. listopadu 1974 **doplňovací volby poslanců MěstNV v obvodu č. 6, 17 a 54**.

Ve volbách byli právoplatně zvoleni za poslance MěstNV ve volebním obvodu č. 6:

Miroslav Kaštyl, nar. 1927, technik, bytem v Hranicích, Nerudova ul. 163,

Radoslav Zdražil, nar. 1925, dělník, bytem v Hranicích, Hviezdoslavova ul. 1119,

Jan Kubín, nar. 1927, provozní inspektor, bytem v Hranicích, U kostelíčka č. 570.

—★—

19. řádné plenární zasedání MěstNV v Hranicích se uskutečnil dne 18. prosince 1974 v novém vojenském klubu v ulici Kapitána Jaroše.

Program:

1. Zahájení.
2. Zpráva o plnění usnesení z plenárního zasedání MěstNV dne 30. října 1974.
3. Zpráva o činnosti rady MěstNV za období od 30. října do 18. prosince 1974.
4. Hospodaření s bytovým fondem a bytová situace ve městě, postup uvolňování bytů v demoliční oblasti Slavia II.
5. Rámcový celoměstský závazek na rok 1975.
6. Plány práce orgánů MěstNV na rok 1975.
7. Diskuse, interpelace poslanců MěstNV.
8. Projednání a schválení návrhu usnesení.
9. Zakončení.

VZPOMÍNÁME NA SOUDRUHA ANTONÍNA ZÁPOTOCKÉHO

Mezi jmény, která v srdcích našeho pracujícího lidu mají místo nejčestnější, obklopena vřelými city, lásky a vděčnosti, zní jméno Antonína Zápotockého. S láskou a důvěrou obraceli se k němu pracující naší vlasti jako k prezidentu našeho nového lidově demokratického státu, přednímu představiteli naší komunistické strany, jako k blízkému člověku, který i svými osobními vlastnostmi, svým srdečným vztahem k lidu zosobňoval v sobě nejlepší rysy pracovníka komunistické strany.

Celý bohatý a činorodý život Antonína Zápotockého byl nerozlučně spjat s vítězným bojem dělnické třídy proti kapitalistickému panství s bojem za vybudování socialismu.

19. prosince letošního roku by se dožil 90 let. Chci využít tohoto výročí k tomu, abych připomněl návštěvu soudruha Antonína Zápotockého v našem podniku.

Bylo to v roce 1955, kdy prezident republiky soudruh A. Zápotocký pobýval v našich lázních Teplicích, kde si upevňoval svoje zdraví. 27. dubna t. r. nám měl být poprvé předán Rudý prapor vlády za docilené úspěchy v plnění hospodářských úkolů a za celostátní umístění v socialistické soutěži. V té době jsem vykonával funkci předsedy ZV ROH. Na popud CZV KSČ rozhodli jsme se, že zajedeme do Teplic a požádáme soudruha prezidenta o jeho účast na slavnostní celozávodní schůzi ROH, kde nám měl být prapor předán. Tehdejší ředitel, soudruh Alois Sedláček, předseda CZV KSČ soudruh Miroslav Ludmila a já jsme sedli do auta a odjeli do Teplic. Přijal nás tajemník soudruha prezidenta, který vyslechl naše pozvání a řekl, že naši žádost soudruhu prezidentovi předá, ale že nás upozorňuje, že to asi nebude možné, protože v tentýž den odpoledne musí soudruh Zápotocký odjet do Prahy. Požádal jsem proto soudruha tajemníka, aby naším jménem poprosil soudruha prezidenta, že když nebude moci mezi nás přijít, ať alespoň napíše několik řádek, které bychom přečetli na slavnostním shromáždění. Se slibem tajemníka jsme odjeli zpět do závodu, kde nás již čekala zpráva, abychom se ihned vrátili do Teplic. Okamžitě jsme se vrátili zpět, kde nás již čekal tajemník prezidenta, který nám sdělil, že naši žádost přednesl soudruhu Zápotockému a ten rozhodl, že než by nám to měl napsat, tak raději přijede sám.

Bylo to 27. dubna 1955, přesně ve 13 hodin, kdy prezident republiky Antonín Zápotocký se svým doprovodem přijel do našeho závodu, pozdravován jak občany Hranic, kteří se shromáždili u brány závodu, tak všemi pracovníky podniku.

Po uvítacích projevech přistoupil k mikrofonu s. Antonín Zápotocký, který tak, jak to uměl jenom on, blahopřál celému našemu pracovnímu kolektivu k pracovnímu vítězství a přitom upozornil, že je nutno, aby nejenom jeden závod, nebo podnik dosahoval dobré výsledky, ale že je nutno, abychom své zkušenosti předávali jiným pracovním kolektivům tak, aby v celé naší republice se pracovalo nově, využívalo se technických i ostatních rezerv, aby skutečně každý pracovník byl hospodářem na svém pracovišti. V další části svého projevu pak hovořil o politických, které v těchto letech brzdlily naše společné výsledky a o velkém úsilí Sovětského svazu v boji za světový mír.

Po projevu pak spolu s tehdejším ministrem těžkého strojírenství s. Bukalem a předsedou ÚVOS ROH s. Čihákem nám předal Rudý prapor vlády, jako symbol vítězné práce a ocenění pracovního úsilí celého našeho pracovního kolektivu.

Mé osobní setkání se soudruhem Antonínem Zápotockým i jeho návštěva v našem podniku zůstává neustále jako jeden z nejkrásnějších okamžiků mého života.

Při nedozitých devadesátých narozeninách bychom si měli znovu připomenout, že celé životní dílo Antonína Zápotockého nás učí především být neochvějně věrní komunistické straně a jejímu revolučnímu marxisticko-leninskému programu, nezpychnout z úspěchu, nelekat se obtíží, nikdy neztrácet hlavu a vědět, že každé vítězství se rodí v boji, z denní, neustálé, nadšené a obětavé práce pro veliký cíl — vybudování socialismu a komunismu v naší milované vlasti. Oldřich Luček

VZPOMÍNKA NA PREZIDENTA A. ZÁPOTOCKÉHO

V prosinci vzpomínáme 90. výročí narození druhého dělnického prezidenta s. Antonína Zápotockého. Soudruh Zápotocký měl blízký vztah k našemu městu a zvláště se projevoval ve značném zájmu o výstavbu Hranické cementárny, neboť v období její výstavby pobýval na léčení v lázních Teplicích n. Bečvou. Jeho zájem o tento podnik byl vskutku značný již z toho důvodu, že to byla stavba I. pětiletky v kraji Olomouc. Bez ohlášení se objevil v prostoru rotačních pecí, kde se zajímal o průběh a plnění harmonogramu výstavby. O jeho vřelém vztahu k pracujícím svědčí skutečnost, že mezi dělníky rád chodil, rád a se zájmem s nimi hovořil o jejich těžkostech i úspěších. Jednou se dokonce zeptal, jak se vaří v závodní jídelně a zdali strava tak těžce pracujícím stačí. Byl to člověk, který vyšel z lidu a na lid nezapomněl ani v tak vysoké funkci, kterou zastával. Po dokončení stavby cementárny přijel do Hranic, aby vlastnoručně zapálil I. rotační pec na výrobu slínku. Jako první předseda závodní rady cementárny jsem měl tu čest přivítat s. prezidenta na půdě nového závodu. Slíbil jsem jménem pracujících závodu, že budeme čestně plnit své povinnosti a že budeme mít vždy na paměti plnění státního plánu pro budování socialismu v naší vlasti.

Soudruh prezident ve svém zahajovacím proslovu vysoce vyzvedl dobrou pracovní morálku budovatelů cementárny a neopomněl vyzvednout nedozírný význam tohoto závodu. Po jeho projevu jsme se odebrali na rotační pec, která byla slavnostně uvedena do provozu. Po tomto ceremoniálu jsme se všichni odebrali, včetně delegací stranických i odborových, hostů z ONV Přerov, KNV Ostrava, do kulturního domu u hlavní silnice, kde pak probíhala volná zábava. Soudruh prezident byl stále v jednom kole. Zábava proběhla opravdu v srdečném prostředí.

Na tento velký den nikdy nezapomeneme. Jsem hrdý na to, že slib, který jsem tehdy v zastoupení odborové organizace dal, naplňujeme. Svědčí o tom řada významných, která byla našemu závodu udělena, i Rudý prapor, který jsme získali v loňském roce za splnění úkoly. Jsem přesvědčen, že pracovníci, kteří jednou nastoupí na naše místa, udrží čestné jméno Hranické cementárny i nadále.

Rudolf Zúbek

ŽIVÝ ODKAZ SOUDRUHA ANTONÍNA ZÁPOTOCKÉHO

Mnoho událostí v životě člověka zapadne po krátké době v zapomenutí, mnoho událostí se vryje naopak nesmazatelně do myslí a vždy si člověk rád připomene chvíle, tehdy — třeba i před dvaceti lety — prožité. Takovou událostí, na niž jistě nezapomenou všichni pamětníci oněch dnů, byl pobyt soudruha Antonína Zápotockého v lázních Teplice nad Bečvou.

Dnes ještě pracuje v Teplicích několik zaměstnanců, kteří pamatují ony chvíle, kdy lázně navštívil poprvé soudruh Zápotocký s chotí a doprovodem. Tehdy, bylo to v zimě roku 1953, samozřejmě ve funkci předsedy vlády ČSR.

Na jaře 1953 přerušil lázeňskou léčbu a vrátil se opět do lázní jako druhý dělnický prezident. Pobyt v Teplicích využili představitelé politického života okresu Hranice na Moravě a na počest soudruha Zápotockého uspořádali slavnostní manifestaci v Sadech Zdeňka Nejedlého v Hranicích. Na této slavnostní manifestaci mohly tisíce občanů Hranic, Teplic a širokého okolí slyšet první projev soudruha Zápotockého poté, co složil slavnostní slib prezidentu ČSR.

Při vzpomínkách se zaměstnancům lázní vybavují živě slova soudruha Zápotockého, jimiž si získal nadšené ovace, poněvadž byla natolik neočekávaná, že všem dala jasně najevo, jakým představitелеm soudruh Zápotocký chce být, jaký je jeho postoj k lidem, jaký vztah má ke všemu, co náš lid očekává při budování nového — socialistického státu. Tato slova však mohla překvapit pouze toho, kdo

doufal ve změnu vývoje. Nemohla překvapit však ty prosté lidi, kteří vidali soudruha Zápotockého při jeho procházkách Teplicemi a blízkým okolím. Vždyt mnohokrát si mohli na vlastní zkušenosti ověřit, že soudruh Zápotocký dovede pochopit trápení prostého člověka, které mu třeba znesnadňuje život, že dovede laskavě promluvit s každým, kdo se objeví v jeho blízkosti. Vzpomínky zaměstnanců se vinou a byla by z nich celá hezká publikace. My se však chceme věnovat živé současnosti, která navazuje na tradici pobytů soudruha Zápotockého v Teplicích nad Bečvou.

Navštívili jsme soudruhu Gajdošovou v prodejně Kniha v Hranicích na Moravě. Ona patří také mezi občany, kteří pamatují pobyt soudruha Zápotockého. Dnes ji znají všichni členové Turistického oddílu v Hranicích na Moravě jako vášnivou příznivkyni pohybu v přírodě, jako milovnici naší vlasti, kterou zná právě z oněch nesčíslných turistických akcí, jichž se zúčastňuje ve svých volných chvílích.

Požádali jsme ji o informaci a rozhovor, kterým by nám přiblížila akci, konající se v sobotu 26. října 1974.

Redaktorka: „S. Gajdošová, kdo přišel na myšlenku pořádat akci s výstižným názvem „Stezka Antonína Zápotockého?“

Gajdošová: „Celou akci pořádal ZV ROH Meopta Přerov ve spolupráci s Turistickým oddílem Hranice na Moravě. Smyslem této akce je především zahájení pravidelných turistických pochodů z Teplic nad Bečvou do krásného prostředí Maleníku s cílem — zřícenina hradu Helfštýna.“

Redaktorka: „Tato akce byla tedy prvním počinem. Jaký ráz měla? Jak na vás zapůsobila?“

Gajdošová: „Sešlo se celkem 120 účastníků — turistů a několik představitelů ZV ROH Meopta a OOR Přerov. Akce byla velmi dobře připravena jednak lázněmi, které umožnily občerstvení účastníků, jednak Meoptou i Turistou Hranice.“

Redaktorka: „Mohla byste velmi stručně říci čtenářům, které jistě budou zajímat podrobnosti, několik faktů?“

Gajdošová: „Sraz účastníků byl v 9 hodin před hlavní lázeňskou budovou Bečva a zde také s. Kozel, předseda OOR, přednesl slavnostní projev, v němž připomenul 90. výročí narození s. Zápotockého a vyzvedl jeho odkaz pro současnost. Současně informoval přítomné turisty, že začínaje letošní akcí, bude se „Stezka Antonína Zápotockého“ pořádat jako pravidelná každoroční akce ZV ROH Meopta.“

Redaktorka: „Akce se tedy vydařila, máte ještě možnost říci, že jste absolvovali tuto trasu všichni a v rekordním čase.“

Gajdošová: „Ano, již kolem 11. hodiny jsme byli všichni v areálu zříceniny hradu Helfštýna. Zde obdrželi účastníci akce z rukou zástupců ZV ROH Meopta plakety „Stezka A. Zápotockého“, velmi vkusně provedenou, která nám bude stále připomínat nejen tuto akci, ale její hlubší význam.“

Redaktorka: „Děkuji za rozhovor.“

Z HRANICKÉHO KULTURNÍHO ŽIVOTA

Závodní organizace SSM, n. p., Severomoravské cihelny, uspořádala letos už druhý ročník celooborové soutěže v umělecké fotografii, do níž došlo 139 snímků od 18 autorů z osmi národních podniků z celé ČSSR. Tříčlenná porota v čele s Josefem Černým vybrala pro hodnocení celkem 72 snímků.

V první kategorii, v níž byly soustředěny snímky s tematikou „Člověk ve stavebnictví — zobrazení života a práce lidí v cihlářském oboru“, získala první cenu snímek ZATÍŠÍ Josefa Šimka z generálního ředitelství Čs. cihlářských závodů v Brně. Druhou cenou byl odměněn snímek LIKVIDACE Gustava Giebla z Hranic, třetí cenu udělila porota Zbyňku Grossmannovi z Hranic. Čestná uznání dostali z hranických autorů Ivan Čáran a Lubomír Žanda.

V druhé kategorii soutěžily snímky s volnou tematikou. Také zde si vítěznou cenu odnesl Josef Šimek z Brna. Z hranických autorů byl nejuspěšnější Zbyněk Grossmann a Petr Führer, kteří za portréty dívčích tváří získali 3. a 4. cenu. Pátá cena byla udělena Květoslavu Pardíkovi z Hranic za snímek „Bez názvu“. Čestná uznání udělila porota ing. Aleně Jaškové, Gustavu Gieblovi, Květoslavu Pardíkovi a Lubomíru Žandovi z Hranic.

Přijaté snímky byly vystaveny v říjnu 1974 v gotickém sále hranické radnice. Ve srovnání s minulým rokem se výstava vyznačovala nejen větším počtem autorů a fotografií, ale zaznamenala také zřetelný vzestup umělecké úrovně. Vystavené snímky byly především prostou, nepatetickou, ale tím působivější oslavou lidské práce a ukazovaly, kolik půvabu je ukryto i v nejuvednější každodenní činnosti, v předmětech kolem nás a ve tvářích lidí, s nimiž se setkáváme.

—★—

Jako součást oslav Měsíce československo-sovětského přátelství proběhl ve dnech 5.—7. listopadu 1974 v kině Svět festival **sovětských filmů**. Za uvedené tři dny se konalo celkem 11 představení s celkovou účastí 2.443 diváků. Největšímu zájmu se těšil film „Tenkrát u Tichého oceánu“ o bouřlivých událostech dvacátých let na Dálném východě, který byl promítán pětkrát s celkovou účastí 847 diváků. Městská kina v Hranicích se zapojila do krajské soutěže o získání co největšího počtu návštěvníků sovětských filmů v Měsíci československo-sovětského přátelství.

—★—

MěstV SČSP v Hranicích spolu se všemi odbočkami připravil pro letošní Měsíc československo-sovětského přátelství zajímavou a rozsáhlou **výstavu na téma „30 let přátelství města Hranic se sovětským lidem“**. Hned u vstupu do gotického sálu hranické radnice vítal návštěvníky panel, který dokumentoval růst členské základny SČSP v Hranicích, který v současné době v 27 odbočkách soustřeďuje 2.216 členů. Historická část výstavy připomínala slavné květnové dny osvobození 1945 a návštěvu jednoho z osvoboditelů Hranic, mjr. Vl. J. Gricenka v Hranicích v roce 1965. Na dalších panelech pak jednotlivé odbočky podávaly doklady o přátelských stycích se sovětskými lidmi: návštěva delegace z družebního okresu Michajlovka v lázních Teplicích nad Bečvou, styky vojenských útvarů s příslušníky Sovětské armády. Zvláště zajímavé byly snímky přibližující návštěvníkům výměnné zájezdy hranických pionýrů do Moskvy jako výsledek družby městského domu pionýrů a mládeže v Hranicích s Ústředním domem pionýrů v Moskvě. Velkou pozornost zaslouženě budily hranického malíře-karikaturisty Jaroslava Popa, uveřejňované v sovětských časopisech. Všechny hranické základní devítileté školy, gymnasium, střední zdravotnická škola a střední průmyslová škola se pochlubily výsledky dopisování žáků a studentů se sovětskou mládeží. Také hranické podniky — SIGMA, Hranická cementárna a Severomoravské cihelny připomněly mnoha snímky přátelské styky a výměnu zkušeností se sovětskými pracujícími. Přehledný graf potvrzoval, že Sovětský svaz je největším odběratelem výrobků hranické SIGMY, ze které jsou do SSSR dodávána čerpadla, jak získala zlatou medaili brněnského Mezinárodního strojírenského veletrhu. Na závěrečné mapě byla znázorněna všechna místa v SSSR, s jejichž obyvateli udržují hraničtí občané, zejména mládež, přátelské styky. Nitky vedly z Hranic do míst od Lvova až po Tichý oceán. Výstava byla velmi vkusně instalována a těšila se velkému zájmu návštěvníků.

—★—

Stavební informační středisko v Praze organizovalo v letech 1973—74 první ročník celostátní soutěže redakcí a redaktorů závodních časopisů rezortu staveb-

nictví. Cílem a posláním soutěže bylo podnítit iniciativu redakci a vydavatelů podnikového tisku při plnění náročných úkolů technickoekonomické propagace a agitace. V této soutěži zaznamenal velký úspěch závodní časopis **HRANICKÝ CEMENTÁŘ**, vedený redaktorkou **Anežkou Popovou**. Ministerstvo stavebnictví ČSR spolu s Českým výborem odborového svazu pracujících ve stavebnictví udělilo v této soutěži redakci **HRANICKÉHO CEMENTÁŘE** druhou cenu.

—★—

Hranický akademický malíř a grafik Ladislav Vlodek se v letošním roce úspěšně zúčastnil mezinárodní soutěže na knižní značky, kterou vypsal město San Vito al Tagliamento nedaleko Benátek v Itálii. Celkem sedm ex libris Ladislava Vlodka bylo vystaveno spolu s pracemi dalších pěti československých grafiků. Další práce Ladislava Vlodka jsou vystaveny v Bratislavě, obeslal také výstavu v Chrudimi. O oblibě Vlodkaových grafických prací svědčí, že o ně mají zájem sběratelé v 25 zemích.

—★—

Za přispění Vlastivědného ústavu v Přerově byla v létě 1974 obnovena **dřevěná šindelová střecha na domku č. 2/265** na rohu Hřbitovní a Komenského ulice. Sgrafitovou výzdobu z roku 1583 na této památce objevil v roce 1973 ak. malíř Jan Mehl z Prahy.

—★—

PUBLIKACE

prom. hist. M. Jaškové, univ. prof. PhDr. L. Hosáka a PhDr. E. Indry

DĚJINY MĚSTA HRANIC (I. díl)

je možno zakoupit na městském národním výboru, odbor školství a kultury, nebo v kanceláři Cestovní a informační služby ve Svatoplukově ulici.

—★—

Klub filatelistů v Hranicích pořádá pravidelné výměnné schůzky a současně schůzky kroužku mladých filatelistů každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 hodin v Klubu důchodců v Hranicích v ulici Na náspech.

V tomto měsíci se budou tedy schůzky konat 8. a 22. prosince 1974.

—★—

Automotoklub Svazarmu — camp servis klub Hranice pořádá 17. prosince 1974 přednášku o letošním 49. ročníku Mezinárodní šestidenní motocyklové soutěže v Itálii spojenou s promítáním filmu a s besedou s přímými účastníky této soutěže. Začátek je v 19 hodin v sále Jednotného klubu pracujících na náměstí.

—★—

NAD OBRAZY JAROSLAVA ŠTĚPÁNA

Po více než tříleté přestávce se hranická veřejnost opět setkává s obrazy malíře Jaroslava Štěpána. Letošní výstava se koná u příležitosti jeho významného životního jubilea. V dubnu 1974 se náš umělec dožil padesátí let.

Připomeňme si, že malíř Jaroslav Štěpán je absolventem tříletého dálkového kursu kresby a malby v Praze, je konsultantem ateliéru akad. malíře J. Šrámka v Ostravě. Jako mimořádný posluchač absolvoval katedru výtvarné výchovy Uni-

versity Palackého v Olomouci, dále absolvoval tříletý dálkový kurs základní scénické techniky v Praze. Navštívil také četné evropské umělecké galerie, studijně pobýval v Paříži a v Londýně.

Malířská tvorba Jaroslava Štěpána je po stránce námětové obsáhlá a různorodá. Zatímco na výstavě v únoru 1971 převládaly záběry cizích krajín, zejména pohledy do zahraničních velkoměstských ulic, či na přímořské krajiny, současná tvorba Jaroslava Štěpána uvádí návštěvníka do míst důvěrně známých. Čtvrtina obrazů na současné výstavě má náměty z Hranic. Umělec se snaží vždy o nový, nevšední pohled a vystižení nálady za různého osvětlení a denní doby. Nevyhýbá se ani zachycení projevů současné civilizace. Přitom uplatňuje i nové techniky, které si vynucují sympatické zjasnění palety, a tím i prosvětlení obrazu.

Další náměty Štěpánových obrazů nás zavádějí do blízkého okolí, ať už na venkov, převážně na Valašsko, ojediněle i na Českomoravskou vysočinu, ale i do měst jako je Ostrava a Přerov. Jako novinka se na této výstavě objevují figurální studie tanečnice, které zobrazením variant tzv. novodobého tance ukazují novou inspiraci v náročném výtvarném žánru. Zobrazením figury je Jaroslavu Štěpánovi blízké, vždyť ostatně téměř na všech jeho obrazech z městského prostředí najdeme živé postavy, které tvoří nejen nezbytnou stafáž městské ulice, ale jsou její organickou součástí jako projev současného života.

Malířův rukopis, i když vychází pochopitelně z reálné kresby, prokazuje intenzivní snahu po zjednodušení. Je to finální záměr, k němuž se umělec i přes mnohá úskalí zvolna propracovává. Přitom chce zůstat přes všechny snahy a úsilí o výtvarnou zkratku pro diváka vždy srozumitelný. Tato snaha je patrná už nyní, zejména ve stylizovaném ztvárnění stromů na některých záběrech z Hranic a okolí.

Dílo Jaroslava Štěpána dokumentuje jeho zájmy v široké oblasti současného dění, z něhož čerpá náměty. Současná výstava je toho dokladem. Naznačuje však také směr jeho další tvůrčí práce.

Slavnostní zahájení výstavy se koná ve středu 11. prosince 1974 v 16 hodin. Výstava bude přístupna v gotickém sále hranické radnice od 11. do 31. prosince 1974.

Ludvík Novotný

HUDEBNÍ SKLADATEL ARNOŠT FÖRCHTGOTT TOVAČOVSKÝ A LÁZNĚ TEPLICE NAD BEČVOU

V měsíci prosinci 1974 uplyne sto let od smrti moravského hudebního skladatele Arnošta Förichtgotta-Tovačovského. Byl současníkem Pavla Křížkovského a Bedřicha Smetany, vynikl hlavně jako autor sborových skladeb, jako obětavý dirigent a jako organizátor kulturního, především hudebního života mezi Čechy, usedlými ve Vídni. Měl také blízký vztah k našemu okolí.

Poněvadž je naší veřejností už poměrně málo znám, pokládáme za vhodné podati nejdříve stručný přehled jeho života a díla a pak teprve připomenout jeho pobyty v lázních Tepličích nad Bečvou.

I.

Arnošt Förichtgott-Tovačovský pocházel z Tovačova, narodil se 28. prosince 1825 v rodině školního rektora a ředitele kůru. Od dětství se věnoval hudbě pod otcovým vedením. V letech 1839—1845 absolvoval v Olomouci gymnasium, pak do roku 1848 filosofii. Za studií byl ovlivněn vlasteneckými názory profesora Aloise Vojtěcha Šembery a dr. Jana Helcelety, jeho učitelem kompozice byl asi hudební skladatel Ludvík z Dietrichů.

V Olomouci se také Arnošt Förchtgott aktivně podílel na událostech politických, národních a kulturních revolučního roku 1848. Zvláště se zapojil do právě založeného prvního politického spolku na Moravě, do olomoucké Slovanské lípy, stal se i velitelem jedné z dvou studentských legií. Zúčastnil se hudebního života, vedl zpěv studentského sdružení pěveckého, založeného roku 1847 studenty práv.

Z vlastní skladatelské činnosti Arnošta Förchtgotta-Tovačovského třeba připomenout oslavný mužský sbor „Tiše potok pluje loukou“ (z roku 1844) a mužské čtvero zpěvy, z nichž radostná „Společenská“ je odrazem veselého společenského života českých studentů v Olomouci a možno ji srovnat se Smetanovou revoluční skladbou „Píseň svobody“ z roku 1848. Vrcholem tvorby Arnošta Förchtgotta-Tovačovského z tohoto počátečního období je mužský sbor „Přijde jaro, přijde...“ na slova básníka Jana Vlka, tehdy soudního praktikanta a jednoho ze zakladatelů Slovanské lípy. (Později působil Jan Vlk jako soudní úředník také v Hranicích, nakonec jako notář a vlastenecký pracovník ve Znojmě.) Píseň, jež vyjadřovala touhu po svobodě a přesvědčení o šťastnější budoucnosti a brzy zdílověla, znamená vyvrcholení umělecké i politické činnosti Arnošta Förchtgotta Tovačovského v Olomouci.

Od roku 1850 studoval Arnošt Förchtgott-Tovačovský v Olomouci práva, pak odešel počátkem roku 1852 do Vídně. Pokračoval zprvu ve studiu, ale už na podzim 1852, jednak pod vlivem živého kulturního života vídeňského, jednak ze sociálních důvodů, se oddal plně hudbě. Zpočátku byl učitelem hry na klavír a zpěvu v soukromém hudebním ústavu a získal brzy všeobecnou oblibu. Od roku 1856 byl po dva roky vychovatelem u hraběnky Terlagu, od roku 1858 se stal učitelem ve Spolku pro zvelebení církevní hudby ve Vídni. Už v tomto prvním období vídeňského pobytu proslul jako vynikající zpěvák a dirigent.

Když po pádu Bachova absolutismu nastává od roku 1860 čilejší rozvoj národního, politického a kulturního života v českých zemích za vedení mladé české buržoazie, bojující proti silnějšímu a bezohlednějšímu kapitalismu německému, ožívá v širší míře i národní život početné české menšiny ve Vídni. Arnošt Förchtgott Tovačovský se zapojil do tohoto kulturního života vídeňských Čechů a stál u kolébky Slovanského zpěváckého spolku, který byl založen roku 1862 jako obdoba pražského Hlaholu, byl činný ve Slovanské besedě, spolupracoval i s dalšími menšinovými spolky, uplatnil ve prospěch slovanské menšiny ve Vídni plně své znalosti a schopnosti jak pěvecké a dirigentské, tak i skladatelské. Rozvinul širokou činnost hlavně jako sbormistr a dirigent a jako organizátor hudebních besed a zábav. V repertoáru těchto vystoupení se uplatňovaly skladby J. L. Zvonáře, P. Křížkovského, J. V. Tomáška, ale zejména vlastní díla Arnošta Förchtgotta-Tovačovského, jež se jeví jako tehdy nejpokrokovější. Jeho sborové skladby z vídeňského období zhudebňují většinou vlastenecké verše našich básníků, např. zmíněného už Jana Vlka: „Orle pestrý, orle“, „Žene mrak se černý“, „Husitská“, „Vlasti“, na slova J. V. Šmilovského „Stráž u Vyšehradu“, dále věnoval své skladby památce Jungmannově, Kollárově, Komenského aj. Nemenší význam měly jeho harmonizace ruských, ukrajinských, srbských, bulharských, slovenských a českých lidových písní.

Všestranná činnost Arnošta Förchtgotta-Tovačovského nezůstala omezena jen na českou menšinu ve Vídni. Dokázal sjednocovat všechny roztržštěné kulturní snahy příslušníků všech slovanských národů ve Vídni. Za jeho řízení vystupoval Slovanský zpěvácký spolek i v řadě českých měst, např. při položení základního kamene k Národnímu divadlu v Praze, dále v Brně, v Uherském Hradišti, v Kroměříži, v Brandýse nad Orlicí, v Přerově aj. Sborny Arnošta Förchtgotta-Tovačovského se objevovaly soustavně v repertoárech pěveckých sborů v českých zemích.

Arnošt Förchtgott-Tovačovský se tak zařadil čestně mezi ty četné české hudebníky, kteří svou neúnavnou činností vytvářeli podmínky pro další rozmach české hudby, spojené pak se jmény B. Smetany, A. Dvořáka aj.

Další údaje o Arnoštu Förchtgottu-Tovačovském přináší Československý hudební

slovník osob a institucí, Praha 1963, a zejména studie doc. PhDr. Vladimíra Gregora, CSc: Olomoucká a vídeňská léta skladatele Arnošta Förchtgotta-Tovačovského, uveřejněná ve Sborníku Vlastivědného muzea, B V/1959.

II.

Jak jsme uvedli už v úvodu, měl Arnošt Förchtgott-Tovačovský ve svém životě také vztah k našemu blízkému okolí. Bylo to v souvislosti s jeho nemocí, jež ho provázela po převážnou část života.

Rodiště Arnošta Förchtgotta-Tovačovského, hanácké městečko Tovačov, skýtá sice v rozsáhlé rovině půvabný pohled, ale počátkem minulého století, když v okolí se rozsáhlé plochy vypuštěných rybníků měnily v nezdravé bažiny, nebyly zde zrovna příznivé zdravotní poměry a obyvatelstvo bylo sužováno zákeřnými chorobami, cholera a tuberkulózou. Také v početné rodině rektora Josefa Förchtgotta se usadila přímo neodbytně tuberkulóza a vyžádala si řadu obětí. Za 27 let manželství měli Förchtgottovi 14 dětí, z nich šest zemřelo v dětství, většina ostatních v dospělejším věku, všichni na zděděnou tuberkulózu. V době Arnoštova mládí proběhlo v rodině několik epidemií, cholera, tyfus, úplavice. Arnošt však všem těmto nebezpečím unikl, za doby olomouckého studia byl podle lékařského vysvědčení dokonale zdrav.

Až za pobytu ve Vídni v roce 1856 se u něho projevila plicní tuberkulóza, která mu také zabránila, aby se mohl věnovat studiu operního zpěvu. Pomýšlel na návrat do Olomouce, ale na radu přítele, vojenského soudce Jiřího Floriána zůstal přece ve Vídni. V roce 1858 prodělal tyfus a byl dlouho upoután na lůžko.

Tuberkulóza ho pak už neopustila, ozývala se častěji a brzdila i jeho tvůrčí rozlet, ale nemohla mu zabránit v jeho nadšené a vytrvalé práci pro povznesení kulturního života nejen české menšiny, ale všech Slovanů ve Vídni. O opakovaných nárazech choroby se dovídáme aspoň útržkovitě ze zachované korespondence, pokud nám byla přístupna.

Tak v dopise z 31. prosince 1867 z Vídně uvádí: „*Já jsem dlouho postonával, a také jsem se už i toho nejhorsšího obával, no, ale chvála Bohu zas se trochu polepšilo; s takovou bylo výdělkem po tenku, a proto jsem Ti k mé lítosti nemohl nížeho posílat.*“

Podobně v pondělí 10. ledna 1870 píše sestřám do Tovačova: „*V rychlosti a zkrátka Vám dávám zprávu, že už sice od 20ho minulého měsíce stonu, ale je mně od několika dní... zas trochu lepší, tak že doufám, že zas ale za týden budu moct vycházet*“ ...

Ve velmi kritickém stavu byl Arnošt Förchtgott-Tovačovský v zimě 1869/1870. V dopise sestřám asi z velikonoce 1870 píše, že před novým onemocněním se cítil zdravější než jindy a také všichni, kdo ho neviděli delší čas, se podívali jeho dobrému vzhledu. „*Tu najednou, bylo to okolo dvacátýho prosince, se mě počínal ztrácet dech, ale já jsem na to nebdal... Bezpochyby, že by se z toho nebylo nic stalo, kdybych ze dva nebo tři dni si byl odpočinul... ale já jsem měl tuze mnoho co běhat a myslil jsem si, však ono to zas samo přestane. A ono to ale nepřestalo: za pár dní jsem na ulici bez mála zůstal bez sebe, nebo jsem najednou myslel že se na místě zadusím, nemohl jsem totiž dýchat. S velikou těžkostí jsem se na to dostal domu, a od té chvíle jsem dílem ležel, dílem jenom poléhal a tak to trvalo kolik neděl... Konečně se to ale zas k lepšímu obrátilo... Ale doktor mně přísně přikázal, abych se dlouho všeho namáhání vystříhal a v létě si někde na zdravém povětří hodně odpočinul...*“

Odpočinek a vyléčení hledal Arnošt Förchtgott-Tovačovský v roce 1872 v lázních Teplicích nad Bečvou. Lázně byly nedlouho předtím znovu vystavěny, v roce 1865 byla dokončena nová dvoupatrová lázeňská budova v pseudoitalském slohu a vedle ní restaurační objekt v pseudošvýcarském stylu. Dnes jsou lázně Teplice nad Bečvou proslulé vynikajícími výsledky při léčení srdečních a cévních chorob.

Tehdy před sto lety byly pronajaty lékaři dr. Georgu Hadingerovi a byly doporučovány pro léčení nejrůznějších chorob. Na předním místě v indikačních seznamech z tehdejší doby se objevují chronické katary a záněty dýchacích orgánů a počínající tuberkulóza. Panovalo přesvědčení, že zvláště pro léčení této choroby jsou v Teplicích nad Bečvou výhodné podmínky pro značný obsah vápna v teplické minerální vodě. K tomu podávali také nemocným žinčici, která se zhotovovala z čistého ovčího mléka. Proto bylo na svazích Helfštýna chováno na dvě stě ovcí nejlepšího karpatského plemene. Mezi léčebnými prostředky se uváděly vanové lázně, inhalační přístroje a syrovátková mléčná kúra. Lázně si získaly v té době dobrou pověst a těšily se značnému přílivu nemocných.

A do těchto lázní se v roce 1872 uchýlil Arnošt Förchtgott-Tovačovský, aby si zde upevnil své zdraví a vyléčil plicní chorobu. O jeho pobytu v Teplicích neuvádějí životopisci Förchtgottovi žádných bližších zpráv, ani v korespondenci, v tovačovském muzeu není o něm dokladů. Zachoval se nám však významný svědek Förchtgottova pobytu v Teplicích nad Bečvou:

Německá píseň **ABSCHIED VON MARIENTAL** na slova J. von Engela, pro hluboký hlas s doprovodem klavíru, složená a lázeňským hostům Moravských Teplic v sezóně 1872 věnovaná od Arnošta Förchtgotta. Text písně vyjadřuje patrně dobrou pohodu, ve které skladatel prožil pobyt v Teplicích nad Bečvou a s nimiž se asi jen nerad loučil, jak o tom svědčí malá ukážka v českém překladu:

„A bylo tak blaze na tomto místě, obklopeném temnými jedlemi... zde bylo místo tichého štěstí...“

Také název písně se vztahuje k Teplicím, neboť v blízkosti lázní se rozkládá půvabné „Mariánské údolí“, dosud oblíbené místo vycházek lázeňských hostů. Přesné datum vzniku skladby 21. srpna 1872 umožňuje určit dobu pobytu Arnošta Förchtgotta-Tovačovského v lázních Teplicích nad Beč. Skladba také potvrzuje, že se její autor neobyčejně podílel na kulturním životě lázeňských hostů. Píseň byla vydána v litografickém ústavu A. Thuma v Brně. Má na titulním listě nad titulem v oválu kresbu lázeňského domu s přilehlou kaplí v lázních Teplicích nad Bečvou od K. Voráčka.

Další doklady o pobytu Arnošta Förchtgotta-Tovačovského v lázních Teplicích nad Bečvou pocházejí až z roku 1874. V tomto roce složil Förchtgott k uctění památky Jana Kollára slavnostní kantátu, kterou Slovácký zpěvácký spolek uvedl ve Vídni 25. dubna. O dva měsíce později byl Arnošt Förchtgott-Tovačovský opět v Teplicích nad Bečvou, kam ho, jak psal svým sestřím do Tovačova 20. června 1874, neústupný kašel z Vídně zahnal. Přátelé ve Slovanském zpěváckém spolku ze Vídní uspořádali tehdy peněžitou sbírku, která vynesla značný obnos, asi 1.400 zlatých a chtěli dokonce vyslat svého sbormistra na zotavenou na jih. Jak dlouho tehdy v lázních Teplicích pobyl, není známo, avšak jak uvádí jeho životopisec J. A. Kalandra, v srpnu 1874 jel Förchtgott, který ve Vídni byl také sbormistrem pěveckého sboru v kapli ruského velvyslancectví, s arciknězem Rajevským do Prahy k zasvěcení ruského chrámu. Jeho zdravotní stav se však stále zhoršoval, takže v dopise odtud psaném manželce vyslovuje touhu po odpočinku. Znovu jej hledal v lázních Teplicích, kam podle Kalandry odjel z Prahy 19. srpna. V lázních se cítil v některých dnech zdravější, takže se zúčastnil i hudebních zábav tam pořádaných a sám svým unášejícím zpěvem, jak píše Kalandra, hosty rozjařoval. Hlas jeho prý zněl tak krásně a mohutně, že nikomu z posluchačů ani nenapadlo, že je to jeho zpěv labutí.

22. a 23. srpna 1874 byl přítomen v Přerově na veliké slavnosti uspořádané k odhalení prvního pomníku J. A. Komenského u nás, který je dílem sochaře T. Seidana. Setkal se tu s přáteli z Troubek a z Tovačova a řídl také v neděli 23. srpna provedení svých skladeb. Sám k této příležitosti složil slavnostní kantátu „Památce Komenského“ na slova Elišky Krásnohorské „Tys na oslavu svému domovu“. Slavnosti se zúčastnila i část členů Slovanského zpěváckého spolku z Vídně a jejich vystoupení vyvolalo bouři obdivu. Z Přerova podnikl spolek vy-

cházku do Prosenic, Oseka, Lipníka nad Bečvou, do Teplic nad Bečvou a do Hranic, odkud byla nastoupena zpáteční cesta do Vídně. Pravděpodobně členové spolku navštívili svého sbormistra v lázních Teplicích nad Bečvou. Jeho zdravotní stav byl i v době slavnosti vážný, jak sám uvádí, do Tovačova se z Přerova neodvážil a marně toužil po setkání se sestrami.

Ve čtvrtek 10. září 1874 se Arnošt Förchtgott-Tovačovský vrátil do Vídně, jeho zdraví se stále zhoršovalo, takže brzy nemohl ani vycházet z domu, ba ani ležet, jak píše v dopise ze svého bydliště Hernalsu u Vídně 22. září sestře do Tovačova:

„Je to hrozná neštěstí s tou mou nemocí; horšího už mě nemohlo nic potkat. — Pomysli si jenom, já si pořád ještě nemožu lehnout; jak to jenom trošku učiním, hned je mně na zadušení, a kašel k roztrhání! Tak jsem odsouzen k ustavičnému sezení, a to mne pořád víc a více zeslabuje; a také mne už všecko bolí, obzvláště nohy, tak že se obávám, že mně co nevidět zatečou. Nevyslovná touha po pohodlném odpočinku, a nesmět než bídně, ba i bolestně sedět; není to k zoufání?!“

I tehdy ještě přátelé se starali o pomoc, např. členové přerovského Přerubu uspořádali sbírku, jež vynesla 75 zlatých. Naděje na uzdravení však rychle mizela, v noci ze 17. na 18. prosince 1874 Arnošt Förchtgott-Tovačovský ve Vídni zemřel. 20. prosince 1874 byl slavnostně pohřben na ústředním hřbitově ve Vídni za velké účasti vídeňských Slovanů a ctitelů z českých zemí.

Arnošt Förchtgott-Tovačovský jako význačný představitel české hudby v minulém století si jistě zaslouží, abychom po stu letech od jeho smrti na něho vzpomněli a abychom jeho jméno uváděli v seznamu předních osobností našeho politického a kulturního života, které hledaly uzdravení v našich lázních Teplicích nad Bečvou.

Dopis Arnošta Förchtgotta-Tovačovského z lázní Teplic nad Bečvou sestře do Tovačova:

Má milá sestro!

V krátkosti Tobě oznamuji, že jsem zase v Teplicích v lázni, kamž mně neustupný kašel z Vídně zahnal; snad že se ho tu zbavím. Zároveň přijmi srdečné přání k Tvému svátku; co by Ti pán Buh zase k ouplnému zraku pomohl! — Od Žojie dostaneš co nevidět psaní; oznámí Ti, jak očekávám, obsah rozmluvy s doktorem stran Tvých očí; a jak mně bude zas trochu lepší, tož Tě v Tovačově navštívím, než se do Vídně vrátím. Zatím Vás z celého srdce pozdravuji, taktéž veškeré Vaše i mě známé a přátele, a zůstávám

Váš

upřímný bratr Arnošt.

V moravských Teplicích u Hranic dne 2. června 1874.

Dopis je psán perem na nažloutlém dvoulístě rozměrů 115×144 mm a je chován v muzeu v Tovačově.

—★—

Použitá literatura:

Sborník Čechů dolnorakouských, Vídeň 1895,
Slavnostní list na paměť 25letého úmrtí Arnošta Förchtgotta-Tovačovského, hudebního skladatele českého, vydaný péčí zpěváckých spolků československých v Praze, 1899,

Bohumír Štědroň: Dokumenty k životopisu Arnošta Förchtgotta-Tovačovského (1825—1874) in: Ročenka národopisného a průmyslového muzea města Prostějova, r. XVI., Prostějov 1939,

Dr. Georg Hadinger: Curort Mährisch—Teplitz bei Weisskirchen, Olmütz 1873,
Bohumír Štěgr: Tovačov 650 let městem, Tovačov 1971,

Vladimír Gregor: Olomoucká a vídeňská léta skladatele Arnošta Förchtgotta-Tovačovského, Sborník Vlastivědného muzea Olomouc, B V/1959,
Fr. Gajdica: Arnošt Förchtgott-Tovačovský, Tovačov 1965,
Dopisy Arnošta Förchtgotta-Tovačovského, uložené v muzeu v Tovačově.

—★—

JIŽ POUZE ČTYŘI MĚSÍCE

To myslím na Československou spartakiádu 1975. Pouhé čtyři měsíce zbývají do ukončení jejího nácviku — do 31. 3. 1975. Když si to spočítáme, tak to rozhodně není dlouhá doba. V dubnu již začnou první secvičné, první místní, okrskové i okresní spartakiády. Bude vsutku záležet na každém cvičenci, zda svým přístupem a odpovědností v nácviku bude vybrán do největšího počtu cvičenců, kteří budou reprezentovat naši tělovýchovnou jednotu, nejen ve slavnostním průvodu v Praze, ale zejména při vlastním vystoupení na Strahově.

Jak probíhá nácvik skladeb v TJ Sigma Hranice?

Tři měsíce nácviku skladeb je za námi a my můžeme bilancovat. Stmelili jsme kolektiv, který pravidelně nacvičuje. Začneme u žen. Spartakiádní skladba žen stojí na nerozlučném celku hudby a pohybu. 36 žen základního celku s jedním kuzelem, 12 žen výběrového celku se dvěma kužely. Ženy se snaží nevynechat bezdůvodně ani jedno cvičení, jsou dochvilné a na cvičení se těší, které se protáhne o dobrou půl hodinu. Ženám, které cvičí s jedním kuzelem, se věnuje náčelnice s. Šulcová. Ráda přijde o hodinu dříve, aby vysvětlila těm, které prvně cvičí s kuzelem, jak se správně drží kužel a předvádí cvičení. Výběrovou skladbu žen vede s. učitelka Alena Hegerová. Cvičit s jedním kuzelem je těžké, ale se dvěma kuželi je přece jenom o ten jeden kužel těžší. Ale našim ženám to neubírá na chuti ani nadšení, naskákané puchýře v dlaních a na prstech od „mlýnků“ a dalších kouzel kuželové techniky se zalepí náplastí a znovu se cvičí dál. Myslím, že mohu za všechny ženy prohlásit, že se budeme snažit ze všech sil skladbu zvládnout co nejlépe.

Další skladba, která se nacvičuje v tělovýchovné jednotě Sigma, je skladba mužů. Prostná mužů jsou rovněž velice náročná a dávají mužům pořádně do těla. Pravidelně cvičí svoji skladbu, ale přálí bychom si, aby se jejich počet zvýšil a byl alespoň poloviční celku žen.

Muži, ještě je čas. Víte hodně, nebo alespoň něco o hromadných vystoupeních, které nemají ve světě ani v historii obdoby, proto zapojte se do nácviku na Československou spartakiádu 1975. Nácvik mužů vede s. Vašíček vždy v pondělí a čtvrtek od 19—20.00 hodin v I. ZDŠ.

Aktivní účast na okrskových i okresních spartakiádách, které budou nejmasovějším projevem ČSS 1975, bude ctí každého příslušníka našeho tělovýchovného hnutí.

Mer

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK PRO MLÁDEŽ

připravil lyžařský oddíl TJ Sigma Hranice na měsíce leden a únor 1975. Za režijní poplatek Kčs 80,— může každé přihlášené dítě absolvovat pět výcvikových dnů na lyžařském svahu u vleku na Potštátě. Výcvikové dny budou v sobotu nebo v neděli. V ceně je zahrnut i poplatek za použití vleku.

Přihlášky podávejte do 15. 12. 1974 u s. Sekničkové v JKP Hranice i telefonicky na č. 2160!

PROGRAMY KIN

- 3.—4. 12. **SOURAK BOHŮ**
Italské filmové drama. Film mládeži nepřístupný. (U tohoto představení je začátek v úterý v 16.30 hod.)
5. 12. Představení pro členy Klubu přátel sovětského filmu.
POHLEDNICE ZE SSSR
Pásmo krátkých cestopisných filmů.
- 6.—9. 12. **VESELÍ CHLAPÍCI**
O velkém pokušení, vzácné relikvii a světské krádeži. Film mládeži přístupný.
- 10.—12. 12. **ANATOMIE LÁSKY**
Zamyšlení nad láskou a žárlivostí v polském filmu. Film mládeži nepřístupný.
- 13.—16. 12. **CROMWEL**
Anglický historický film. Portrét muže, který porazil krále. Film mládeži přístupný.
- 17.—18. 12. **EVA A ADAM**
Mexický film. O moderním manželství a jeho problémech. Film mládeži přístupný.
Představení pro členy Klubu přátel sovětského filmu.
19. 12. **MLČENÍ DOKTORA EVANSE**
Dramatický příběh o poselství z neznámé planety.
- 20.—23. 12. **AFRICKÝ SLON**
Film USA. Filmové safari. Film mládeži přístupný.
24. 12. **NEHRAJE SE**
- 25.—26. 12. **VELKÝ ŠÉF**
Francouzská filmová krimikomedie. Film mládeži přístupný. Po oba dny se hraje v 17 hodin.
- 27.—30. 12. **V ONĚCH LETECH**
Mexický historický film, mládeži přístupný.
31. 12. **JEZERO PODIVUHDNOSTÍ**
Polský film.

Představení denně od 19.30, v neděli, pondělí a v úterý v 17 a v 19.30 hod.

Nedělní představení pro mládež

1. 12. **KLABZUBOVA JEDENÁCTKA**
Starší český film.
8. 12. **DIVÁ BÁRA**
Film podle povídky B. Němcové.

15. 12. **KAŇON SAMĚ ZLATO**
Povídkový film ČSSR podle motivů J. Londona.
25. 12. **AKCE BORORO**
Fantastický příběh o ženě z jiného světa.
26. 12. **SANNIKOVA ZEMĚ**
Sovětský fantastický film.
1. 1. Starší český film s J. Plachtou

Začátky představení ve 14.30 hodin.

KINO OKO

- 3.—5. 12. **OD VÍTĚZSTVÍ K VÍTĚZSTVÍ**
Maďarský film. Historické šarvátky s hudbou, humorem a elegancí. Film mládeži přístupný.
- 6.—9. 12. **CHODEC**
Film NDR o muži, kterému připomněli minulost. Film je mládeži nepřístupný.
- 13.—16. 12. **LEGENDA O PAVLOVI A PAVLE**
Milostný příběh dvou mladých lidí. Film mládeži do 18 let nepřístupný.
- 17.—19. 12. **MAJSTER KAT**
Slovenský film. Historický příběh o lásce, přátelství a nenávisti. Film mládeži nepřístupný.
- 20.—23. 12. **ŽIVOT A DOBA SOUDCE ROYBEANA**
Americký film s P. Neumanem v hlavní roli. Film mládeži nepřístupný.
- 24.—25. 12. **V ZAJETÍ MELODIE**
Španělský revuální film se skupinou Los Bravos. Mládeži přístupný.
- 27.—30. 12. **CO DÁL, DOKTORE?**
Americká filmová komedie. Film mládeži přístupný.

Nedělní představení pro děti

1. 12. **KAPKA V MOŘI**
Sovětský film. Film hrajeme také v 16 hodin.
8. 12. **TAJNÝ ŮKOL** — sovětský film.
15. 12. **STUDNA DŽINŮ** — český barevný film.
25. 12. **DAŘBUJÁN A PANDRHOLA** — český film.

26. 12. **JAK KAŠPÁREK VYZRÁL NAD ČERTY** — film NDR
1. 1. **ZLATÝ KLÍČEK** — sovětský film

Začátky představení v 19 hodin.

POŘADY KLUBU DŮCHODCŮ V PROSINCI 1974

Začátek všech pořadů v 15 hodin.

- Středa 4. 12. **LIDOVÁ ARCHITEKTURA NA HANĚ**, přednáší prom. historik Karel Štrobach, pracovník Vlastivědného ústavu v Přerově a promítne diapozitivy. Klubovna, Náspy.
- Středa 11. 12. Lékárna u „ZLATÉHO LVA“, o její historii hovoří RNDr., MgPh. Arnošt David, vedoucí lékárny a promítne diapozitivy. Klubovna, Náspy.
- Středa 18. 12. **PÁSMO RECITACÍ, ZPĚVU A HUDBY** přednese žactvo II. ZDŠ. Klubovna, Náspy.
- PONDĚLÍ 23. 12. **PRAŽSKÉ VÁNOCE**, pásmo recitací a zpěvu s K. GOTTEM.
- ČTVRTEK 26. 12. Program Klubu důchodců — prosinec 1974. **ZÁJEZD** do divadla (Nové Hodolany) OLOMOUC. Joh. Strauss, **TISÍC A JEDNA NOC, opereta. Odjezd ve 13 hod. od hotelu Brno.**
- PÁTEK 27. 12. Film. beseda: barev. film **NA STROMĚ**, franc. komedie — herci Funes a Girard.
Sál JKP — přizemí
- ÚTERÝ 31. 12. **SILVESTROVSKÉ PÁSMO** hudby a zpěvu (nejlepší snímky na gram. deskách). Klubovna, Náspy.

KURSY JKP

Pondělí 15 hod. — esperanto

Úterý 16 hod. — kurs pletení na stroji

Středa 15 a 18 hod. — kurs šití

Čtvrtek 16.15 hod. — kurs němčiny

Čtvrtek 18 hod. — kurs angličtiny

Denně výuka v hudebních kursech pro mládež.

Chcete strávit příjemný Silvestr?

Jednotný klub pracujících připravuje pro vás rozloučení se starým rokem a uvítání Nového roku ve všech prostorách JKP.

Silvestr v klubu

- Bohatě občerstvení zajistí „Vzorný kolektiv“ provozovny Zámecké pivnice
- Ráz pohoštění: „Letošní Silvestr při domácí zabijačce“
- O vaši dobrou zábavu se postará populární dechová sedmička POBEČVANKA
- Bohatá zvířinová tombola (1. cena — divočák)
- Vstupné, včetně volného výběru občerstvení 50 Kčs
- Vstup pouze na předem zakoupené místenky.

Pro velký zájem zajistěte si včas místenky v kanceláři JKP, tel. 2160.

PROGRAMY JKP

Pátek 13. 12. **ZÁVĚREČNÁ KOLONA**
sál JKP III. kursu společenského tance
19 hodin

Středa 18. 12. **ZÁVĚREČNÁ KOLONA**
sál JKP I. kursu společenského tance
19 hodin

Čtvrtek 19. 12. **ZÁVĚREČNÁ KOLONA**
sál JKP II. kursu společenského tance
19 hodin

Pátek 20. 12. **ZÁVĚREČNÁ KOLONA**
sál JKP IV. kursu společenského tance
19 hodin

Úterý 31. 12. **SILVESTR V KLUBU**
JKP
20 hodin

Na závěrečné kolony mají přístup pouze rodiče absolventů kursů, jejich učitelé a vychovatelé, event. další pozvaní hosté.

Na SILVESTR V KLUBU je nutno si zajistit místenky v kanceláři JKP!

REDAKCE ZPRAVODAJE

přeje všem svým čtenářům příjemné prožití vánočních svátků a hodně pracovních
i osobních úspěchů
V ROCE 1975!

Odpovědný redaktor: Eva Horáková, členové red. rady: prof. Ludvík Novotný,
Zdeňka Kosová, Oldřich Lukeš, reg. čís. RM 49. — Cena 1 Kčs. — Změna pořadí
uvedených v kulturním kalendáři vyhrazena. — Kulturní kalendář města Hranic
vydává JKP Hranice. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc,
závod 11, třída Lidových milicí 3.